

Kabir-Nur namazı var mıdır?

Kezban Hanım: “Kabir nur namazı var mıdır? Varsa nasıl kılınır?”

Kabri Nurlandıran Namaz

Kabir-nur namazı diye adlandırılan bir namaz yoktur. Fakat kabri ve ahireti nurlandıran namaz vardır ve bu öncelikle beş vakit farz namazdır.

Bazı nafile namazları kabir nur namazı diye adlandırıp, farz ve sünnet namazları nurun dışında tutmak hem namaz gerçeğine aykırıdır; bu yüzden bidattir. Hem de insanların namaz algısını bozar. Bu yönden tehlikelidir.

Rivayetlere göre Peygamber Efendimiz (asm) vitir namazından sonra yatağına giderken, yatağı yanında ara sıra oturarak iki rekât namaz kılarmış. Bu namazda kıraatini oturarak yapar; sonra kalkıp doğrularak rükû eder, ardından secde yaparmış.

Rivayet şöyledir: Resulullah Efendimiz (asm) yatağına yatmak istediğinde oraya emekleyerek gider ve uyumadan önce yatağının üzerinde iki rekât namaz kılardı. Bu rekâtlarda iza zülziletülardu ve tekasür surelerini okurdu.¹

Bu rivayeti besleyen hadisler de vardır. Tirmizi’de Ümmü Seleme haber veriyor ki, Resulullah Efendimiz (asm) vitir namazından sonra iki rekât daha namaz kılardı.²

Fakat İmam-ı Malik ve Ahmed bin Hanbel bu iki rekât namazın sıhhatini kabul etmiyorlar. Ahmed bin Hanbel, “Ben kılmam; ama kılana da engel olmam. Çünkü sıhhatli bir rivayette, ‘Gece son kıldığınız namaz vitir olsun’ hadisi vardır” diyor.

Bazı âlimler, Resulullah’ın (asm) bu namazı vitirden sonra namaz kılmanın caiz olduğunu göstermek için kıldığı görüşündedirler. Bazı âlimler de bu iki rekât namazın vitir namazının tamamlayıcısı olduğunu söylemişlerdir.

Bazı çevrelerde gece kılınması hasebiyle bu iki rekât namazın kabir-nur namazı olduğu yönünde kanaatler vardır. Fakat bu iki rekât namazı “kabir nur namazı” diye adlandıran bir rivayete biz rastlamadık. Sünnet açısından derecelendirmemiz gerekirse, bu iki rekât namaz sünnet-i gayr-ı müekkede (kuvvetli olmayan sünnet)

mesabesinde olur.

Her Namaz Nurdur

Farz ve kuvvetli sünnet namazları bırakıp sünnet-i gayr-ı müekkede mesabesinde bir namaz için kabir nur namazı demek, dindeki ölçüye uygun düşmüyor. Çünkü kabirde ve ahirette nur olma ve nur verme özelliği farz namazlarda daha çoktur. Ardından da sünnet namazlarda bu özellik vardır.

Meselâ şu hadislerle bir bakalım:

“Şüphesiz ki benim ümmetim, kıyamet gününde, abdest izlerinden dolayı yüzleri nurlu, elleri ve ayakları parlak olarak çağırılacaktır. Yüzünün nurunu arttırmaya gücü yeten kimse bunu yapsın.”³

“Mü’minin nuru ve beyazlığı, abdest suyunun ulaştığı yere kadar ulaşır.”⁴

“Karanlık gecelerde mescidlere yürüyerek giden kimselere, kıyamet gününde tam bir nura kavuşacaklarını müjdeleyiniz.”⁵

Resûlullah Efendimiz (asm) kabristana geldi ve: “Selâm size ey mü’minler diyarı! İnşallah biz de size katılacağız. Kardeşlerimizi görmeyi çok isterdim.” buyurdu.

Ashâb-ı Kirâm:

“Biz senin kardeşlerin değil miyiz yâ Resûlallah?” dediler. Resûl-i Ekrem:

“Sizler benim ashabımsınız, kardeşlerimiz henüz gelmemişlerdir.” buyurdular.

Bunun üzerine ashâb:

“Ümmetinden henüz gelmemiş olanları nasıl tanırsın yâ Resûlallah?” dediler.

Peygamber Efendimiz:

“Ne dersiniz? Bir adamın alnı ak ve ayakları sekili bir atı olsa, yağız ve doru at sürüsü içinde kendi atını tanımaz mı?” diye sordu. Sahabe:

“Evet, tanır, ey Allah’ın Resûlü, dediler. Resul-i Kibriya Efendimiz (asm):

“İşte onlar da abdestten dolayı yüzleri nurlu, el ve ayakları parlak olarak gelirler. Ben havzın başına onlardan önce varırım. Onları yüzlerinin nurundan tanırım.” buyurdular.⁶

Dolayısıyla Bediüzzaman Hazretleri'nin de ifadesiyle, "Senin ve benim gibi bir âminin -velev hissetmezse- namazı, büyük bir velînin namazı gibi, şu nurdan bir hissesi var, şu hakikatten bir sırrı vardır."7

Öyleyse her namazda şu yüksek nurdan bir hisse vardır. Biz üzerimize zimmet olan namazları terk etmeyelim, yeter.

Dipnotlar:

- 1- İmam-ı Gazali, İhya, 1/196.
- 2- Tirmizi, Vitir, 469.
- 3- Buhârî, Vudû', 3; Müslim, Tahâret, 35.
- 4- Müslim, Tahâret, 40; Nesâî, Tahâret 109.
- 5- Ebû Dâvûd, Salât 50; Tirmizî, Salât 166. Ayrıca bk. İbni Mâce, Mesâcid 15.
- 6- Müslim, Tahâret 39. Ayrıca bk. İbni Mâce, Zühd 36.
- 7- Bediüzzaman, Sözler, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2016, s. 306.